

Szedresi István

HÓFOGSÁGBAN—ADVENT IDEJÉN

Történetemnek annyi köze van Mezőkövesdhez, hogy főszereplője az az ifjú, 26. életévét betöltött katonarvos, (én vagyok) aki csodálatos gyermek-- és ifjúkoromat Mezőkövesden éltem le, itt részesültem a jövőmet meghatározó általános és középiskolai képzésben, és ide jártam vissza dobogó szívvel szüleimhez.

Rendkívüli erővel hat rám az a belső kényszer, hogy sok évvel ezelőtti történetemet elmeséljem kedves Olvasóimnak, lelki Rokonaimnak, most, karácsony előtt, a szeretet ünnepére várva, amikor szinte mindenkinek megszólal a lelkiismerete, fölerősödik segítő-készsége, mely bennem akkor, több mint negyven évvel ezelőtt, gondolkodás, mérlegelés nélkül jelentkezett drága jó szüleim példamutatása, gondos nevelése és égi sugallat eredményeképpen.

Friss diplomás orvosként a szabadszállási harckocsiezred vezető orvosa lettem. Első lépcsős alakulattal bőven kivettük részünket a riadókból, gyakorlatokból, ezek számomra akkor romantikát jelentettek.

Még egy évet sem töltöttem „tankistáim” között, amikor az első igazi megmérettetés bekövetkezett. 1969 decemberét írtuk. Télábarnok nem volt tekintettel a mi ezredgyakorlatunkra, égi áldásával teljesen fehérré változtatta az egész tájat, ezzel karácsony előtti hangulatot teremtve, s arra is gondolt, hogy a fehér takaró tartós legyen, ezért -18 C fokos hőmérsékletű hűtőszekrényben fagyasztott minket - így óvva a hasmenéses járványtól is.

A bugaci puszta felé haladva egyre—másra láttam lemaradozni az oszloptól egy-egy elakadt teherautót, tartálykocsit. Ennek láttán én –„Belfegornak” becézett páncélozott sebesültszállító autómiban - nagy biztonságban éreztem magam, hiszen járművem első és hátsó meghajtásával, harckocsi motorjával minden akadályt legyőzött. Így érkezett el az éjfél, amikor úgy gondoltuk a térkép és a megtett út alapján, hogy közelben kell lenni az előkészítő csoport által kiépített vezetési pontnak, mely számomra is célként volt meghatározva.

Persze arra senki sem gondolt, hogy a bugaci pusztában, ahol fényes nappal is keresni kell a tájékozódási pontokat, éjjel sokkal nehezebb az eligazodás. Úgy éreztem magam, mintha egy hófehér búrában keringtem volna céltalanul. A köd, a havas síkság miatt a régi élesztőtartó üvegbúrák jutottak eszembe. Mintegy másfél óras bolyongás után megtaláltuk a vezetési pontot, mely mindvégig kb. 50 méter távolságra volt tőlünk.

Megérkezvén a befűtött sátrakhoz, ahol az egész napos igénybevételtől tisztak és sorkatonák fáradtan aludtak, eszembe jutottak azok, akik az úton szanaszét lemaradtak. Megszólalt a lelkiismeretem: "Szegények! Ebben a farkasordító hidegben segítségre szorúlnak!" Már is döntöttem. Megbízható, erős, páncélos mentőmmel - néhány háti éthordó meleg teát vettem magamhoz – és elindultam az elakadtak megsegítésére. Elképzelhető, mekkora volt azon katonák öröme, akiknek autóját kihúztam, a személyzet kulacsát pedig feltöltöttem jó meleg teával!

Így telt az egész éjszakám. Fáradtságérzetemet legyőzte az az élmény, az a boldogság, mely jótett-gyakorlaskor mindig erőt vesz az emberen, amikor a kétségbeesett katona-arcokon a fellélegzést, a reményvesztettség helyett a remény újraéledését látja. Talán ekkor éreztem meg életemben először a bajtársiasság

rendkívüli fontosságát, erejét és adtam hálát az égieknek édesanyámék gondos nevelő munkájáért.

De még nincs vége a történetnek! Sikeres éjszakai tevékenységem után, már világosodáskor, visszatérőben a vezetési ponthoz, „Belfegorommal” egyedül a pusztában, egyszer csak engem is elért a végzet. A havas síkságon az embernek fogalma sem volt, hol vannak utak, csak keresztül-kasul vezető autónyomokból próbáltam tájékozódni. Egyik nyomon haladva, attól 30—40 centiméterre eltérve, egyszer csak egy gödörbe billent szállító járművem jobb első kereke. Ekkor láttuk, hogy a tájat átszelő árok oly pontján történt a baleset, ahol az áthaladást a gödörben hídként befektetett betongyűrű biztosította. Mivel ettől a vonaltól mi egy kicsit jobbra tértünk el, bal első kerekünk a gyűrűn volt, jobb elsőnk a gödörben. Első-hátsó meghajtás ellenére se előre, se hátra!

Igaz, mínusz 18 C fok volt, de csak a hóesés után! Hóesés előtt még nem volt megfagyva a föld, így abbahagytuk az indítási kísérleteket, nehogy „elkaparjunk”. Bár rendelkezünk csörlővel, de nem volt olyan tárgy a közelben, melyhez kiköthettük volna magunkat az öncsörlőzéshez. Elindultunk a környezetben olyan tárgyak keresésére, amelyek a kerekek alá rakhatók, hogy a kerék, indítás után meg tudjon kapaszkodni. Egy kukoricaszár-kúp segített végül rajtunk, s kb. egyórás erőlködés után sikerült magunkat kimenteni a gödörből, s elégedetten, jóleső érzéssel térhettünk meg mieinkhez.

Így végződött a nehéz körülmények között zajló, sok viszontagsággal járó, de sikeresnek mondható, lelki megnyugvást okozó messiásváró időszakom 1969-ben.